

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **H. P.**
zastoupená Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem
sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2019, č. j. PK-RR/2170/19,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 10. 5. 2019, č. j. OVÚP/3431/19/Ka (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby „*Veřejně přístupný přístřešek pro turisty a cykloturisty Čachrov, k. ú. S.*“ na pozemku parc. č. X. v k.ú. S. na Šumavě.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně nejprve stručně shrnula průběh správního řízení, přičemž namítala, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla nezákonná a věcně nesprávná a správní orgány v projednávané věci nezjistily skutkový stav věci tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti.
3. Žalobkyně namítala, že pro realizaci předmětné stavby nebylo třeba povolení stavebního úřadu. Předmětný přístřešek byl stavebním úřadem i orgánem územního plánování nesprávně posouzen jako stavba ve smyslu ust. § 104 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, tj. stavba do 70 m² celkové zastavěné plochy. Přitom z hlediska technických (rozměrových parametrů) i hlediska účelu se jednalo o stavbu dle ust. § 79 odst. 2 písm. r) stavebního zákona, druhá část věty, tj. jiné veřejně přístupné přístřešky do 40 m² zastavěné plochy a do 4 m výšky. K důvodu, proč správní orgány překvalifikovaly předmětnou stavbu na stavbu dle ust. § 104 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, žalobkyně konstatovala, že se jedná ze strany správních orgánů o účelové jednání, jelikož kdyby stavbu kvalifikovaly jako stavbu podle ust. § 79 odst. 2 písm. r) stavebního zákona, druhá část věty, byla by stavba v místě dle stavebního zákona i územního plánu městyse Čachrov realizovatelná bez povolení stavebního úřadu.
4. Žalobkyně pokračovala tím, že stavební zákon v ust. § 18 odst. 5 stanoví, že v nezastavěném území lze umisťovat stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu. Uvedené stavby lze v nezastavěném území umisťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace z důvodu veřejného zájmu výslovně nevylučuje. Proto také správní orgány a ani orgány územního plánování v rámci řízení neřešily účel stavby přístřešku, tj. k jakému užití je. Stavba měla charakter veřejně přístupného přístřešku, i když žalovaný i stavební úřad se snažily ve svých rozhodnutích charakter stavby zpochybnit, ovšem bez racionálních argumentů. Dle názoru žalobkyně stavba přístřešku nebyla v rozporu ani s územním plánem městyse Čachrova. Územní plán nestanovil ve správním území plochy, ve kterých by bylo vyloučeno umisťování staveb, zařízení a jiných opatření. Vzhledem k tomu, že v předmětném územním plánu je v přípustném využití regulativu pro „*Plochy nezastavěného území – (NP) – přírodní*“ uvedena možnost „*rekreačního využití kulturní krajiny v případě, že nedojde k poškození stávajících přírodních hodnot v území*“ a v nepřípustném využití tohoto regulativu není výslovně vyloučena realizace staveb, zařízení a jiných opatření určených k rekreaci, lze přístřešky pro turisty jako stavby, které zlepší podmínky pro využití území pro účely rekreace a cestovního ruchu v souladu s ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona, v této ploše umisťovat.
5. Stavba by měla sloužit jako veřejně přístupný přístřešek pro turisty, cykloturisty a rekreanty z blízkého okolí, protože jde o hojně využívanou zastávku na turistických

trasách. Důvodem vybudování přístřešku byla snaha o vytvoření lepších podmínek pro návštěvníky s cílem poskytnout jim alespoň základní zázemí, jako možnost posezení a ochrany před sluncem a deštěm. Vše, co je v okolí přístřešku vybudováno, má sloužit, stejně jako řada dalších vylepšení v krajině, např. ovocná stromořadí kolem turistických cest, oprava kapličky poskytující úkryt na křižovatce turistických cest, mostky přes vodu, ponechání nejdivočejších a nejhezčích partií pozemků bez jakýchkoli zásahů či vícero odpočinkových a vyhlídkových sezení na zmíněných turistických trasách, všem turistům bez omezení. Předmětná stavba má plochu 38,5 m² a výšku 3,40 m. Měla by plechovou černošedou střechu, dřevěné konstrukce natřené tmavým nátěrem splývajícím s okolím, obdobně jako je v ostatních částech NP Šumava budováno Správou národního parku Šumava. Pro většinu pohledů je stavba skrytá ze tří stran za vzrostlou a bujnou vegetací.

6. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný nevypořádal její tvrzení v bodě IV odvolání. Stanovisko žalobkyně mělo oporu i ve stanovisku autorky územního plánu městyse Čachrov Ing. arch. L., které bylo stavebnímu úřadu i žalovanému sděleno. Je v něm uvedeno, že „[N]a základě dotazu týkajícího se možnosti realizace drobných staveb v nezastavěném území (k. ú. S. na Šumavě, přístřešky pro hospodářská zvířata, přístřešky pro turisty podél turistické stezky apod.) sděluji - po konzultaci s Oddělením územního plánování, odboru regionálního rozvoje KÚ PK, následující. Územní plán Čachrov nestanovil ve správním území městyse Čachrov plochy, ve kterých by bylo vyloučeno umístování staveb, zařízení a jiných opatření uvedených v § 18 odst. 5 tehdy účinného stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že v ÚP Čachrov je v přípustném využití regulativu pro „Plochy nezastavěného území - (NP) - přírodní“ uvedena možnost „rekreačního využití kulturní krajiny v případě, že nedojde k poškození stávajících přírodních hodnot v území“ a v nepřípustném využití tohoto regulativu není výslovně vyloučena realizace staveb, zařízení a jiných opatření, určených k rekreaci, lze přístřešky pro turisty (jako stavby, které zlepší podmínky využití území pro účely rekreace a cestovního ruchu, v souladu s § 18 odst. 5 stavebního zákona, v platném znění) v této ploše umísťovat.“
7. Závěrem žalobkyně uvedla, že je až zarážející, že orgány územního plánování, v tomto případě oddělení územního plánování, odboru regionálního rozvoje krajského úřadu Plzeňského kraje, které potvrzovalo nesouhlasné stanovisko ve věci orgánu územního plánování Městského úřadu Klatovy, v rámci vedeného řízení o povolení stavby změnilo názor. Rovněž je z pohledu žalobkyně nepřijatelné, že správní orgány, které se na vedení řízení účastní, odmítají bez vysvětlení odborné nezávislé stanovisko Ing. arch. L. jako důkazní prostředek, když odbornost, vzdělanost, nezávislost a znalost problematiky z titulu autora územního plánu Čachrov Ing. arch. L. jsou nezpochybnitelné. Dále je třeba podle žalobkyně nutné zdůraznit, že stavba přístřešku je podporována ze strany orgánů Městyse Čachrova a Svazu turistů z Klatov. Vzhledem k výše uvedenému se žalobkyně domnívala, že se žalovaný i správní orgány v prvním stupni (stavební úřad a orgán územního plánování) nezabývaly správně a odpovědně dokazováním a tvrzeními žalobkyně. V důsledku těchto skutečností bylo dle žalobkyně napadené rozhodnutí v rozporu s ust. § 2 a § 3 správního řádu, což způsobilo jeho nezákonnost a věcnou nesprávnost.
8. Žalobkyně závěrem navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že jedinou spornou otázkou byla správnost podřazení předmětné stavby přístřešku pod ust. § 104 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, nebo pod ust. § 79 odst. 2 písm. r) téhož zákona. Žalovaný k této uvedl, že obdobnou námitku žalobkyně prezentovala již v jí podaném odvolání, přičemž jí žalovaný řádně vypořádal. V podrobnostech proto žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný pokračoval, že charakter stavby určují nejenom její rozměry, ale také účel, ke kterému je určitá stavba prováděna, ve vztahu k místu, kde se stavba nachází. To, jak je stavba stavebníkem nazvána, pak pro její posouzení z pohledu, zda tato vyžaduje veřejnoprávní povolení, není relevantní. Dále je také nutno zkoumat, zda účel, který je stavebníkem uváděn, je opravdu reálný a neslouží pouze k obcházení zákona.
10. Závěrem žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Replika žalobkyně

11. V replice ze dne 5. 11. 2019 žalobkyně argumentovala obdobně jako v podané žalobě a dodala, že přístřešek je jiným veřejně přístupným přístřeškem dle ust. § 79 odst. 2 písm. r) stavebního zákona, který je užíván jak procházejícími turisty, tak i hosty ubytovanými v penzionu, aniž by bylo nutné mezi nimi rozlišovat. Tvrzení žalované o značné vzdálenosti přístřešku od ekofarmy žalobkyně označila za zkreslující, neboť všechny pozemky kolem přístřešku byly nedílnou součástí ekofarmy, jezero je užíváno návštěvníky i uživateli ekofarmy, traviny kolem přístřešku se sklízí pro potřeby ekofarmy, prameniště jezera poblíž přístřešku slouží jako napajedlo dobytku ekofarmy. Všechny aktivity v okolí přístřešku byly zaměřeny ve prospěch návštěvníků, přičemž nebylo rozlišováno, zda se jednalo o návštěvníka ubytovaného v penzionu ekofarmy či nikoliv.

V.

Posouzení věci soudem

12. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný výslovně souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání (žalobkyně v replice ze dne 5. 11. 2019, žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23. 10. 2019), rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
13. V souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

14. Soud po posouzení žaloby dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Z obsahu správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti podstatné pro své rozhodnutí: Žalobkyně podala dne 26. 11. 2018 žádost o dodatečné povolení stavby „*Veřejně přístupný přístřešek pro turisty a cykloturisty Čachrov, k. ú. S.*“. Prvoinstančním rozhodnutím byla žádost žalobkyně zamítnuta s odkazem na § 129 odst. 3 stavebního zákona z důvodu, že bylo doloženo negativní závazné stanovisko ve smyslu ust. § 149 správního řádu orgánu

územního plánování Městského úřadu v Klatovech ze dne 29. 10. 2018, č. j. ŽP/8298/18/Ks, které bylo následně potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu územního plánování Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem regionálního rozvoje, oddělením územního plánování, ze dne 26. 3. 2019, č. j. PK-RR/1237/19. Na základě negativního závazného stanoviska dotčeného orgánu tedy správní orgán prvního stupně žádost žalobkyně o dodatečné povolení předmětné stavby zamítl a další dokazování neprováděl. Odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí pak bylo napadeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.

16. Mezi stranami byla sporná toliko otázka, zda bylo lze stavbu předmětného přístřešku posoudit jako stavbu ve smyslu ust. § 79 odst. 2 písm. r) stavebního zákona, jak tvrdila žalobkyně, nebo tuto bylo nutno posoudit jako stavbu ve smyslu ust. § 104 odst. 1 písm. d) téhož zákona, jak učinily správní orgány obou stupňů.
17. Při posouzení žaloby vyšel soud z následující právní úpravy.
18. Podle ust. § 79 odst. 2 písm. r) stavebního zákona „[R]ozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžadují přístřešky o jednom nadzemním podlaží, které slouží veřejné dopravě, a jiné veřejně přístupné přístřešky do 40 m² zastavěné plochy a do 4 m výšky.“
19. Podle ust. § 104 odst. 1 písm. d) stavebního zákona „[O]blášení stavebnímu úřadu postačí u stavby do 70 m² celkové zastavěné plochy a do 5 m výšky s jedním nadzemním podlažím, podsklepené nejvýše do hloubky 3 m.“
20. Podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona „[S]tavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahunčující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.“
21. Podle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona „[S]tavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.“
22. Ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona pak normuje, že stavebník nebo vlastník stavby je pro dodatečné povolení stavby povinen prokázat, že tato není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

23. Podle ust. § 149 odst. 1 správního řádu ve znění do 31. 12. 2020 platí, že závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.
24. Podle § 149 odst. 4 správního řádu ve znění do 31. 12. 2020 platí, že jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.
25. § 149 odst. 5 správního řádu stanoví, že jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.
26. Ust. § 96b stavebního zákona zakládá pravomoc orgánu územního plánování vydat v tam uvedených řízeních, kam spadá i řízení o odstranění stavby dle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona, vydat závazné stanovisko, s výjimkou mj. záměrů uvedených v ust. § 79 odst. 2 stavebního zákona.
27. Podle ust. § 75 odst. 2 věta poslední s. ř. s. „[B]yl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.“
28. Posouzení charakteru stavby jako stavby dle ust. § 79 odst. 2 písm. r) stavebního zákona či ust. § 104 odst. 1 písm. d) téhož zákona bylo rozhodné již pro posouzení toho, zda pro realizaci stavby předmětného přístřešku byla nutná součinnost či ingerence stavebního úřadu [ohlášení či veřejnoprávní oprávnění; srov. ust. § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona], protože by bylo lze zahájit vůči žalobkyni řízení o odstranění stavby ve smyslu ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Dále toto posouzení bylo rozhodné pro to, zda bylo v pravomoci orgánu územního plánování vydat ve věci žalobkyně v rámci řízení o dodatečném povolení stavby závazné stanovisko, které bylo stěžejním důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavby předmětného přístřešku.
29. Mezi stranami nebyla sporná velikost a rozsah předmětné stavby přístřešku. Spor mezi stranami panoval v posouzení otázky veřejné přístupnosti přístřešku.
30. Soud se obdobnou věcí již jednou zabýval a to v řízení vedeném pod sp. zn. 57 A 111/2019. V rámci tohoto řízení posuzoval odpovědnost žalobkyně a spáchání přestupku dle ust. § 178 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, kterého se měla žalobkyně dopustit vybudováním stavby, o níž se jedná v nyní projednávané věci. Ačkoliv byl předmět řízení odlišný od předmětu řízení v nyní projednávané věci, prezentoval zdejší soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2020, č. j. 57 A 111/2019-68, několik právních závěrů významných pro nyní projednávanou věc.
31. Ve zmiňovaném rozsudku ze dne 27. 1. 2020, č. j. 57 A 111/2019-68, zdejší soud ve vztahu ke skutečnostem významným pro nyní projednávanou věc uvedl následující: „*V třetím okruhu žalobních námitek žalobkyně namítla, že přístřešek nevyžadoval povolení stavebního úřadu, neboť jde o jiný veřejně přístupný přístřešek dle § 79 odst. 2 písm. r) druhá část věty stavebního zákona. Žalobkyně odkázala na § 18 odst. 5 stavebního zákona a soulad přístřešku s územním plánem. Přístřešek by mohl sloužit jako zázemí pro turisty, cykloturisty a rekreanty bez omezení. Žalobkyně poukázala na stanovisko autorky územního plánu, které bylo*

stavebním orgánům sděleno, na podporu orgánů městyse Čachrov a Svazu turistů z Klatov a na změnu názoru dotčeného orgánu v řízení o povolení přístřešku. Podle § 104 odst. 1 písm. d) stavebního zákona postačí ohlášení stavebnímu úřadu u stavby do 70 m² celkové zastavěné plochy a do 5 m výšky s jedním nadzemním podlažím. Podle § 79 odst. 2 písm. r) ve spojení s § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona nevyžadují stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu přístřešky o jednom nadzemním podlaží, které slouží veřejné dopravě, a jiné veřejně přístupné přístřešky do 40 m² zastavěné plochy a do 4 m výšky. [...] Lze shrnout, že přístřešek do 40 m² zastavěné plochy a do 4 m výšky v nezastavěném území (a splnění těchto parametrů nebylo mezi účastníky sporu) by nevyžadoval stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu (§ 79 odst. 2 písm. r) ve spojení s § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona) za splnění podmínky, že jde o veřejně přístupný přístřešek. Správní orgány tuto námitku žalobkyně vypořádaly tak, že přístřešek není umístěn u veřejné komunikace ani turistických tras či cyklotras. Proti těmto závěrům žalobkyně v přestupkovém řízení (ani v řízení o dodatečném povolení stavby – pozn. soudu) nijak nebrojila, nevznesla konkrétní údaje o vzdálenosti od veřejné komunikace nebo turistických tras nebo cyklotras, což ostatně neučinila ani ve své žalobě. Splnění podmínky veřejné přístupnosti přístřešku tedy nebylo zjištěno, protože toliko přístup z veřejné komunikace nebo turistických či cyklotras může odůvodnit závěr o veřejně přístupném přístřešku. Žalobkyně ani netvrdila, že přístřešek je umístěn na pozemku, který má charakter veřejného prostranství. Skutečnost, že žalobkyně tvrdí, že veřejnosti bez omezení do svého přístřešku na svém pozemku přístup umožní, nevede k závěru o veřejné přístupnosti přístřešku. Soud aprobuje právní posouzení správních orgánů této otázky a shrnuje, že nebyla splněna podmínka veřejně přístupného přístřešku. Soud tedy ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že přístřešek nesplňuje podmínky výluky podle § 79 odst. 2 písm. r) ve spojení s § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona tak, jak žalobkyně namítala. Dále soud ve shodě se správními orgány dodává, že není rozhodné, jak je stavba stavebníkem formálně označena, ale rozhodující je, o jakou stavbu se materiálně skutečně jedná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. července 2014, č. j. 5 As 161/2012 - 38, publikovaný ve Sbírce NSS pod č. 3117/2014). [...] Lze shrnout, že námitka žalobkyně, že přístřešek nevyžadoval povolení stavebního úřadu, neboť jde o jiný veřejně přístupný přístřešek dle § 79 odst. 2 písm. r) druhá část věty stavebního zákona, není důvodná. Pokud žalobkyně odkazovala na stanovisko autorky územního plánu, které bylo stavebním orgánům sděleno, a na podporu orgánů městyse Čachrov a Svazu turistů z Klatov, pak žádný z těchto podkladů nebyl součástí spisového materiálu. Žalobkyně k žalobě přiložila stanovisko Ing. arch. L., nicméně tento dokument, i kdyby měl formální náležitosti důkazu jako je podpis apod., je ve vztahu k předmětu řízení irelevantní, neboť se týká cílů územního plánování podle § 18 stavebního zákona a územního plánu a netýká se klíčové otázky, zda přístřešek splňuje podmínky výluky podle § 79 odst. 2 písm. r) ve spojení s § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71). Jinými slovy, stanovisko Ing. arch. L. nemá žádný vztah k rozhodné otázce, zda stavba přístřešku vyžadovala či nevyžadovala souhlas stavebního úřadu. [...] Pokud jde o skutkové námitky žalobkyně uvedené v její replice (že přístřešek byl v létě 2019 užíván jak procházejícími turisty, tak i hosty ubytovanými v penzionu, že není umístěn ve značné vzdálenosti od ekofarmy a že návštěvníkům ekofarmy je nabízen volný přístup na veškeré pozemky včetně jezera), pak jde o námitky vznesené po uplynutí koncentrační lhůty dle § 71 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 71 odst. 2 in fine s. ř. s., proto k nim soud nepřiblížil. Nad rámec toho soud uvádí, že aktuální situace není pro rozhodnutí soudu relevantní podle § 75 odst. 1 s. ř. s.“

32. Výše citované závěry zdejšího soudu zcela dopadají na rozhodnou spornou otázku

podřazení předmětné stavby přístřešku pod to které ustanovení stavebního zákona. Soud v nyní projednávané věci nenašel žádné důvody, proč se od těchto odchýlit, když ani žalobkyně žádnou argumentaci v tomto smyslu soudu nepředložila. Soud tedy na svých výše prezentovaných závěrech trvá, i pokud jde o posouzení žaloby žalobkyně v této věci. Nad rámec výše uvedeného soud uvádí toto.

33. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 16. 7. 2014, č. j. 5 As 161/2012-36, publ. pod č. 3117/2014 Sb. NSS) vyplývá, že ve vztahu ke splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby tíží důkazní břemeno žadatele, resp. stavebníka, v projednávané věci tedy žalobkyni. V rozsudku ze dne 18. 11. 2019, č. j. 3 As 311/2017-31, bod 21, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[Ú]čelem řízení o dodatečném povolení stavby je tedy dodatečné zhojení stavu spočívajícího v nerespektování zákona stavebníkem pod podmínkou, že dodatečně povolená stavba není v rozporu s veřejným zájmem, územně plánovací dokumentací, ani s cíli a záměry územního plánování. Je na stavebníkovi, aby prokázal splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 3 stavebního zákona, přitom podklady je povinen předložit ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení (důkazní břemeno k prokázání splnění zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby leží na stavebníkovi).“* Dále kasační soud v posledně citovaném rozsudku uvedl, že *„[O]proti obecně ve správním řízení uplatňované zásadě materiální pravdy, kdy je za zjištění skutkového stavu v rozsahu dostatečném pro vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení odpovědný stavební úřad, leží v řízení o dodatečném povolení stavby tato odpovědnost na stavebníkovi.“*
34. Splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby tedy měla prokazovat žalobkyně v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby. Žalobkyně však ani v průběhu tohoto, ani v řízení před soudem neprokázala, že by předmětný přístřešek měl být veřejnosti přístupný, ani neprezentovala žádnou argumentaci směřující proti závěru správních orgánů, že přístřešek není veřejně přístupný, neboť k němu není zajištěn přístup z veřejné komunikace, resp. z cyklotras nebo turistických tras. Pokud však žalobkyně cílila k dodatečnému povolení stavby předmětného přístřešku, měla tento závěr správních orgánů argumentací podloženou důkazy vyvrátit. Žalobkyně však ani v žalobě mimo tvrzení na str. 5, že by stavba měla sloužit jako veřejně přístupný přístřešek, neuvedla žádná tvrzení podpořená relevantními důkazy nasvědčující tomu, že předmětný přístřešek je veřejně přístupný, pročez by jej bylo lze hodnotit jako stavbu ve smyslu ust. § 79 odst. 2 písm. r) stavebního zákona.
35. Soud tedy shrnuje, že námitka žalobkyně, že pro realizaci předmětné stavby nebylo třeba povolení stavebního úřadu, nebyla důvodná. Důvodnost takové námitky vylučuje už samotný fakt, že právě a jediné žalobkyně sama o takové povolení v projednávané věci žádala. Správní orgány tuto námitku žalobkyně vypořádaly tak, že přístřešek není umístěn u veřejné komunikace ani turistických tras či cyklotras (viz str. 9 a 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí), kdy tento závěr žalobkyně v žalobě nezpochybnila. Soud podotýká, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně uvedl, v jakých (značných) vzdálenostech od přístřešku se veřejné komunikace a trasy nacházejí, aniž by žalobkyně proti těmto zjištěním v žalobě brojila. Logika posouzení žalovaného je však správná – nelze-li se k přístřešku přiblížit, zjednodušeně řečeno, veřejnou cestou, nelze ho posoudit jako veřejně přístupný přístřešek. Žalobkyně svou argumentací mířila výlučně k tomu, že veřejnosti v užívání svého přístřešku nebrání, nicméně tento stav, i kdyby byl prokázán, nevede k závěru o tom, že jde o *veřejně přístupný přístřešek*. Proto byl závěr správních orgánů, že přístřešek nespadá pod § 79 odst. 2 písm. r) stavebního zákona, správný, kdy není právně významné, jak stavbu žalobkyně nazvala ve své žádosti o její

dodatečné povolení.

36. Pokud žalobkyně odkazovala na § 18 odst. 5 stavebního zákona, pominula podrobný výklad žalovaného na str. 7 až 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný vyložil, proč negativní závazná stanoviska dotčených orgánů popsaná výše znemožnila podle § 129 odst. 3 stavebního zákona žádosti žalobkyně vyhovět (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 As 89/2017 – 38, bod 24).
37. Výše popsaná negativní závazná stanoviska byla odůvodněna zejména tím, že stavba je v rozporu s územním plánem Čachrov, protože vzhledem ke svému umístění na nezastavitelné ploše nesplňuje územním plánem stanovené podmínky pro přípustné stavby a jde tudíž o stavbu nepřipustnou (viz podrobné odůvodnění na str. 4 závazného stanoviska Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 6. 3. 2019, č. j. PK-RR/1099/19). Závazné stanovisko bylo řádně a logicky odůvodněno a soud v něm neshledal žádnou nezákonnost. Námitka žalobkyně, že v územním plánu je v přípustném využití regulativu pro „*Plochy nezastavěného území – (NP) – přírodní*“ uvedena možnost „*rekreačního využití kulturní krajiny v případě, že nedojde k poškození stávajících přírodních hodnot v území*“, byla dotčeným orgánem na str. 4 a 5 závazného stanoviska řádně vypořádána, a soud s tímto posouzením zcela ztotožňuje, tak, že žalobkyní citovaná pasáž územního plánu se netýká přípustných *staveb*, nýbrž přípustných *činností*, kdy v případě žalobkyně byla předmětem řízení stavba, nikoli činnost. Je nutno dodat, že důvody závazného stanoviska žalobkyně v žalobě nijak nerozporovala.
38. Ani žalobní námitka, že žalovaný nevypořádal odvolací námitku v bodě IV odvolání, nebyla důvodná, protože pominula, že tuto odvolací námitku vypořádal žalovaný na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, že sdělení Ing. arch. L. nemohlo mít vliv na posouzení souladu záměru s územním plánem, kdy k výkladu územně plánovací dokumentace je povolán pouze příslušný orgán územního plánování. S vypořádáním této odvolací námítky žalovaným se soud ztotožňuje a shrnuje, že interpretací územního plánu ze strany Ing. arch. L. nebyly správní orgány vázány, kdy řádně vysvětlily, proč je územní plán se záměrem v rozporu. Pokud žalobkyně uváděla, že stanovisko Ing. arch. L. mělo být hodnoceno jako důkaz souladu záměru s územním plánem, pak jí nelze přisvědčit, protože tento (ne)soulad jsou příslušné hodnotit toliko správní orgány, jejichž posouzení je povolán k žalobním námitkám vyvracejícím správnost hodnocení přezkoumat správní soud. Jinými slovy, stanovisko určité osoby, bez ohledu na její odbornost, vzdělanost, nezávislost a znalost problematiky, již se žalobkyně dovolává, nemůže být z povahy věci důkazem o skutečnostech uvedených v takovém stanovisku. Zbývá dodat, že jakkoli neprokázaná, žalobkyní tvrzená, podpora ze strany orgánů Městyse Čachrova a Svazu turistů z Klatov nemůže mít vliv na posouzení naplnění podmínek stanovených v § 129 odst. 3 stavebního zákona.
39. Ve vztahu ke skutkovým námitkám žalobkyně v její replice (že přístřešek byl v létě 2019 užíván jak procházejícími turisty, tak i hosty ubytovanými v penzionu, že není umístěn ve značné vzdálenosti od ekofarmy a že návštěvníkům ekofarmy je nabízen volný přístup na veškeré pozemky), pak jde o námitky vznesené po uplynutí koncentrační lhůty dle § 71 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 71 odst. 2 in fine s. ř. s., proto k nim soud nepřihlížel. Nad rámec toho soud uvádí, že sporovaná vzdálenost od ekofarmy a volný přístup k přístřešku nebyly důvodem napadeného rozhodnutí, přičemž užívání přístřešku v létě 2019 nemohlo

být relevantní pro rozhodnutí soudu ani podle § 75 odst. 1 s. ř. s.

40. Z výše uvedených důvodů soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

41. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal ve svém vyjádření k žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 16. září 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu